

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

GVO / 2010 / 1 / 13 januari 2010

Inzake ... ,
 bijgestaan door ...,

 verzoekende partij,

tegen de inrichtende macht v.z.w. ... ,
 vertegenwoordigd door ...,
 en bijgestaan door ...,

 verwerende partij.

Met een ter post aangetekende brief van 2 november 2009 tekent verzoeker beroep aan tegen de beslissing van de inrichtende macht v.z.w. ... , hem betekend bij aangetekende brief van 15 oktober 2009, waarbij hem de tuchtstraf wordt opgelegd van de schorsing gedurende twee maanden.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker is vast benoemd. Tussen hem en het schoolbestuur bestaat een betwisting of dit is als kleuterleider dan wel als directeur.

De inrichtende macht start een tuchtonderzoek op 8 april 2009 en beslist dezelfde dag om verzoeker preventief te schorsen.

Op 3 (6) augustus 2009 roept de verwerende partij verzoeker op voor het tuchtverhoor en stelt een ontslag in het vooruitzicht. Verzoekende partij wordt, na een uitstel, gehoord op 8 september 2009.

De tuchtmacht beslist op 15 oktober 2009 om verzoeker de tuchtsanctie van het ontslag op te leggen.

Als tuchtfeiten wordt vermeld:

1. Bewust achterlaten van kinderen zonder pedagogische noodzaak

2. Bewust betrekken van een vrijwilliger in het geschil dat verzoeker met het schoolbestuur heeft.

3. Onbetamelijk gedrag tegenover een ouder.

De beslissing wordt hem bij aangetekend schrijven van dezelfde dag meegedeeld. Het is deze beslissing die bij beroep van 2 november 2009 wordt bestreden.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingediend.

3. Over het verloop van de procedure

Verzoekende partij dient een toelichtende memorie in op 3 december 2009. Het verweerschrift wordt ingediend per fax en bij aangetekend schrijven van 8 januari 2010.

Verzoekende partij vraakt het plaatsvervangend lid J. Vergouwe.

Er worden geen getuigen opgeroepen.

De kamer hoort de partijen op de zitting van 13 januari 2010.

4. Over de grond van de zaak

4.1. Verzoeker voert aan dat de rechten van de verdediging geschonden zijn omdat onzekerheid zou kunnen bestaan over de vraag of een vierde lid van het bestuur dat deelnam aan het verhoor ook wel aan de beraadslaging over het opleggen van de tuchtstraf heeft deelgenomen. Verzoekende partij betwist niet dat de tuchtmacht kan worden uitgeoefend door de vier in het dossier genoemde bestuursleden die ook bij het tuchtverhoor aanwezig waren. Uit de vaste rechtspraak van de kamer dat alle leden die beslissen, de verzoeker ook in zijn verweer moeten hebben gehoord, lijkt verzoekende partij te besluiten dat andersom ook alle leden die de verzoeker hebben gehoord, mee moeten beslissen. De kamer ziet niet hoe de afwezigheid van een van deze personen de rechten van de verdediging zou kunnen schenden. Verzoekende partij voert ook niet aan dat de tuchtmacht niet in aantal zou zijn geweest om geldig te beslissen. Het middel is manifest ongegrond.

4.2. Als eerste tenlastelegging haalt de tuchtmacht aan het miskennen van de verantwoordelijkheid bij het toezicht houden op kleuterleerlingen die hem waren toevertrouwd, zonder dat daar een pedagogisch verantwoorde reden voor bestond. Verzoekende partij roept in dat de oorzaak lag bij de onduidelijke afspraken en gebrekkige werkorganisatie van de school. De kamer acht de stukken van het dossier bewezen dat verzoeker tot tweemaal toe zijn kinderen heeft verlaten om zijn gram te halen bij de directie. Door het ogenblik en de wijze waarop hij dit deed, is hij aan zijn

plicht tot nauwgezette uitvoering van zijn taken tekort gekomen. Dat het gedrag zich herhaald heeft ook nadat het bestuur had laten weten een schriftelijke berisping te overwegen, ten onrechte blaam genoemd, maakt de tekortkoming nog ernstiger.

4.3. Verzoekende partij ontkent niet dat hij een ontwerpbrief heeft voorgelegd aan een vrijwilliger in de hoop dat die zou willen verklaren dat hij verzoeker altijd correct heeft weten handelen tegenover het schoolbestuur. De vrijwilliger heeft bij het schoolbestuur zijn beklag gemaakt over onrechtmatige druk om op deze vraag in te gaan. De versies over de context van deze gesprekken zijn uiteenlopend. De kamer is van oordeel dat mag worden aangenomen dat verzoeker zich daarbij ongepast heeft gedragen, maar dat het voordeel van de twijfel moet gelden voor wat betreft de vraag of hij daarbij ook de grens van het tuchtrechtelijk sanctioneerbaar gedrag heeft overschreden.

4.4. Verzoeker zou zich ook onbetamelijk gedragen hebben tegenover een ouder. Uit de toelichting ter zitting blijkt dat het incident zich voordeed toen een ouder buiten de voorziene periode voor het oudercontact, maar tijdens de uren waarop verzoeker zijn opdrachten uitvoerde. In dat gesprek heeft de ouder zoals blijkt uit de tuchtbeslissing een aantal vragen naar voor gebracht “die zij als ouder stelde aan de leerkracht van haar kind aangaande de gevolgen van de gerechtsprocedures op diens werking in de klas”. De kamer is van oordeel dat het niet past dat een ouder, tijdens de diensturen van een leerkracht een conflictsituatie tussen het personeelslid en het schoolbestuur zou vermengen met de bespreking van de ontwikkeling van haar kind. De kamer neemt aan dat verzoeker daarop gereageerd heeft, zoals in het verslag van de bijzondere directiebestuursvergadering van 7 april 2009 is genotuleerd, met een gedrag dat “eerder leek op emotionele uitbarsting”. Alle omstandigheden in acht genomen en gelet op de moeilijkheid om de precieze vorm van deze ‘uitbarsting’ te reconstrueren, moet de kamer er van uitgaan dat niet is bewezen dat daarbij de grens van het tuchtrechtelijk sanctioneerbaar gedrag werd overtreden.

4.5. De kamer stelt vast dat het bestuur wel bijzonder strenge maatstaven blijkt te hanteren. Elk van de tenlasteleggingen op zich zou het ontslag verantwoorden. Na de incidenten rond het alleen laten van de kinderen heeft het bestuur in eerste instantie gereageerd met een berisping. De afstand tot een tuchtrechtelijk ontslag is wel erg groot. De kamer neemt aan dat het bestuur, gelet op de grondhouding van verzet en gemanifesteerd ongenoegen die daaruit spreekt en die het bestuur ook in anderen kleinere feiten signaleert, aan de vastgestelde tuchtfeiten een zwaarder gewicht kon toekennen. De kamer oordeelt dat de tuchtstraf van het ontslag kennelijk buiten verhouding is met de door de kamer als bewezen beschouwde tuchtrechtelijke tekortkomingen van verzoeker. De kamer kan er begrip voor opbrengen dat een niet voldoende loyale medewerking van een personeelslid in een kleine schoolgemeenschap zoals die van verwerende partij, een grote weerslag heeft. Maar ook daar horen reacties op conflictsituaties binnen de grenzen van de redelijkheid te blijven. Dat het bestuur geen andere oplossing ziet dan een verwijdering uit de school, minstens tot na de uitspraak te gronde over de aanspraken van verzoeker op de erkenning van zijn vaste benoeming als directeur - zoals af te leiden valt uit de wijze waarop de duur van de preventieve schorsing is bepaald - betekent niet dat de feiten een dergelijke verregaande maatregel ook juridisch verantwoorden. De kamer

oordeelt dat een schorsing van een week als tuchtsanctie moet kunnen volstaan om verzoeker te laten inzien dat hij zich, in de moeilijke periode van onzekerheid waarin hij en de school zich bevinden, strikt loyaal en terughoudend tegenover het schoolbestuur en de directie hoort op te stellen.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 20 oktober 1999;

Na beraadslaging,

Met unanimiteit

Artikel 1

De tuchtmaatregel van het ontslag wordt vernietigd.

Artikel 2

De tuchtstraf van de schorsing van een week wordt opgelegd.

Brussel, 13 januari 2010.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer Raf VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouw B. PLETINCK, de heren F. STEVENS, F. DE COCK en P. WILLE, vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren M. BORREMANS, P. GREGORIUS, L. SMEETYS, L. VAN DEN BOSCH en P. VERCRUYSSSE, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw Karen DE BLEECKERE, secretaris.

Na loting om de pariteit onder de geledingen te herstellen nemen P. Gregorius en L. Smeets niet deel aan de stemming.

Opgemaakt in twee originele exemplaren, waarvan één voor elke partij.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN